

Cele două inmuri din Apocalipsa 1,5,6 și 5,9-14

Apocalipsa 1.5,6: ... și de la Isus Hristos, Martorul credincios, Întâiul-născut din morți și Mai-Marele împăraților pământului. A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.

Apocalipsa 5.9-14: Și ei cântau o cântare nouă, spunând: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi peceți-le, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!” Și am văzut: și am auzit glas de îngeri mulți de jur împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, spunând cu glas tare: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!” Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: „A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!” Și cele patru făpturi vii spuneau: „Amin!”; și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat”.

1.

Există o diferență importantă între cele două cântări de mulțumire sau de laudă din Apocalipsa 1.5,6 și 5,9-14. Cea din capitolul 1 este cu adevărat o mulțumire; în capitolul 5, însă, este mai degrabă o laudă, o celebrare a ceea ce Mielul este vrednic să facă și să primească. Cântarea de laudă din primul capitol este expresia închinării sau adorației recunoscătoare adusă de cei răscumparați de pe pământ. În capitolul al cincilea, în schimb, ne aflăm în cer; prin urmare, este mai mult o prezentare a închinării cerești, a închinării tuturor locuitorilor cerului, de fapt a tuturor ființelor create din cer, de pe pământ, de sub pământ și de pe mare. De asemenea, trebuie remarcat faptul că aceste două exprimări sublimale ale sentimentelor nu sunt doar diferite în sine, ci sunt produse și de două cauze diferite. Cu toate acestea, rămâne adevărat că, pe lângă diferență, există și o mare asemănare, iar pentru a arăta clar atât diferența, cât și asemănarea, aș dori să intru puțin în detaliile acestui mare subiect.

În al patrulea verset al primului capitol, scriitorul inspirat al cărții Apocalipsa se adresează celor șapte adunări sau biserici, care existau atunci realmente în Asia și le urează „har și pace de la Cel care este și care era și care vine”, (Iehova-Dumnezeu, Cel veșnic neschimbător și fidel revelațiilor și promisiunilor Sale), „și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său”, (în scrisorile lui Pavel, Duhul Sfânt ne este prezentat în unitatea Sa cu referire la unitatea trupului lui Hristos, este *un singur Duh*; aici, în Apocalipsa, Îl vedem în desăvârșirea înșeptită a lucrărilor Sale în legătură cu revelațiile și executarea judecăților lui Dumnezeu) „și de la Isus Hristos, Martorul credincios” (El a fost aceasta în slujirea Sa pe pământ), „Întâiul născut dintre cei morți” (în puterea învierii Sale), „și Mai-Marele împăraților pământului” (privilegiul recunoscut Persoanei Sale în Psalmul 2 și Daniel 7 și alte pasaje). De îndată ce Numele lui Isus este menționat, sub orice caracter, Adunarea dă expresie relațiilor și sentimentelor sale formate de Duhul Sfânt, spunând: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeul și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.”

Așadar, trei fapte sunt recunoscute aici: În primul rând, ceea ce este *Isus pentru noi*. El ne iubește. Ființa Sa este dragoste. „Dumnezeu este dragoste”. „După cum Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Dragostea L-a călăuzit în alegerea miresei Sale, Adunarea; dragostea a fost sursa, motivul și forța motrice în toate relațiile și căile Sale cu ea.

În al doilea rând, ni se spune ce a făcut *Isus pentru noi*: „El ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său”. El nu a spălat păcatele noastre, așa cum auzim adesea spunând, ci „ne-a spălat {deci, pe noi} de păcatele noastre în sângele Său”. Păcatele noastre au fost condamnate și pedepsite pe cruce în Persoana Înlocuitorului nostru; de aceea, în conformitate cu cerințele neînduplecate ale justiției lui Dumnezeu, noi, păcătoșii, putem fi spălați de toate păcatele noastre și putem fi făcuți apti pentru prezența Dumnezeului de trei ori sfânt. Ce har infinit, mai ales când ne gândim că Adunarea poate da expresie acestui fapt la începutul cărții Apocalipsa, o carte în care sunt anunțate judecățile teribile împotriva unei lumi încărcate de păcate, căreia i-am aparținut cândva!

În al treilea rând, auzim nu numai ce a făcut Hristos *pentru noi*, ci și ce a făcut *din noi*: „ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său”. Această poziție este deja menționată în Exodul 19.6. Acolo i se spune lui Israel: „Și Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă”. Dar atingerea acestei poziții binecuvântate depindea de îndeplinirea unei condiții, a unui „dacă”: „dacă veți asculta de glasul Meu cu adevărat și veți păzi legământul Meu” [Exodul 19.5]. Se poate ajunge la aceasta numai pe baza responsabilității personale, în timp ce aici Hristos „ne-a făcut o împărăție, preoți ...”. Prin urmare, poziția noastră nu depinde de *ascultarea noastră*, ci de *ascultarea lui Hristos*, care a avut loc prin moartea Sa. Mai mult, în Exodul 19 (dacă aceasta ar fi fost posibil pe baza Legii), se devenea „o împărăție de preoți” pentru și înaintea lui *Iehova*, adică înaintea lui Dumnezeu în caracterul pe care El Îl are față de omul responsabil. (Compară cu Exodul 20.2) Prin urmare, ne aflăm pe un teren pe care omul a eșuat din toate punctele de vedere, unde numai defecte și lipsuri se vedeau la el. Hristos, dimpotrivă, „ne-a făcut o împărăție, preoți *pentru Dumnezeu și Tatăl Său*”, adică ne-a adus într-o relație în care *harul* se exprimă în revelarea sa desăvârșită. - Aceasta ne amintește involuntar de întâlnirea Domnului Isus cu femeia samariteană de la fântâna lui Iacob. După ce i-a vorbit despre apa vie, El i-a dezvăluit starea ei păcătoasă, răspunzându-i: „Bine ai zis: «Nu am bărbat», pentru că cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta ai spus adevărat” [Ioan 4.17b,18]. Această revelație a determinat-o pe biata femeie să înțeleagă că Isus era un profet, iar ea dorea acum să fie învățată de El care era locul potrivit pentru a se închina, Garizim sau Ierusalim. Plin de condescendență, Domnul i-a răspuns: „*Voi {samaritenii} vă închinați la ce nu cunoașteți; noi {iudeii} ne închinăm la ce știm, pentru că mântuirea este de la iudei. Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr*” (Ioan 4.22-24).

Așadar, aici, în Apocalipsa 1.6, găsim de la început Adunarea sau pe creștinii credincioși în relația lor preoțească cu Dumnezeu Tatăl, dar nu în relația lor de fii cu El. Acest al treilea punct ne amintește de desăvârșirea dragostei, care nu poate fi mulțumită decât prin aducerea subiectelor preocupării sale în savurarea propriilor privilegii și relații, așa cum a avut loc în Hristos. El este Fiul lui Dumnezeu, iar noi am devenit copii ai lui Dumnezeu în El. El este Împărat și Preot, iar pe noi ne-a făcut împărați și preoți. El a vrut ca bucuria Sa să fie în noi (Ioan 15.11), și nu doar parțial, ci „deplină” (Ioan 17.13). El a mai spus: „Vă las pacea; vă dau pacea *Mea*: Eu nu vă dau cum dă lumea” (Ioan 14.27). Dacă lumea dă ceva, ea își diminuează partea ei, oricât de mare ar fi aceasta. Dar nu este așa la Hristos; la El, a da nu diminuează nimic. Numai pentru Dumnezeul infinit este posibil infinitul.

Este oare de mirare că, având în vedere adevărurile prezentate, o îndrăzneală deplină umple inima fiecărui creștin credincios, precum și a întregii Adunări? Fie că Hristos ne este prezentat în splendoarea și puterea Sa ca Împărat, fie în gloria Sa maiestuoasă ca Judecător, fie în desăvârșirea Sa ca Răscumpărător, fie, în cele din urmă, în credințioșia Sa ca Martor al lui Dumnezeu și în devotamentul Său ca slujitor al lui Dumnezeu; fie că Îl privim în umilința poziției Sale de aici, fie în toată splendoarea glorificării Sale de sus - întotdeauna și pretutindeni El este Acela „care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său”; și întotdeauna și pretutindeni putem adăuga: „A Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” Așa este și la sfârșitul acestei cărți serioase. De îndată ce Domnul Se prezintă acolo adunărilor ca fiind „Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață, Duhul și mireasa răspund: „Vino!” - Fie ca Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință și să le umple pe deplin, astfel încât tot ceea ce se referă la El să evoce întotdeauna în noi sentimente și răspunsuri nespuse de fericite și de recunoscătoare!

2.

După cum am menționat deja, în capitolul al cincilea, scena se transferă în cer. La începutul capitolului 4 se spune: „După acestea am văzut: și iată o ușă deschisă în cer, și glasul dintâi, ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine, spunând: «Suie-te aici și-ți voi arăta cele ce trebuie să aibă loc *după acestea*»”. Potrivit capitolului 1,19, cartea Apocalipsa este împărțită în trei secțiuni principale: „Scrie deci 1) ce ai văzut (aceasta este conținutul primului capitol) și 2) cele ce sunt (adică istoria Bisericii în responsabilitatea ei pe acest pământ, capitolele 2 și 3) și 3) ceea ce va fi după acestea”. În consecință, capitolele 4 și 5 aparțin deja celei de-a treia secțiuni, a ceea ce este încă viitor și care va avea loc numai după a doua venire a Domnului și răpirea sfinților Săi, care se va împlini ca urmare a acesteia. În această carte, Ioan nu este ucenicul introdus în gândurile secrete ale Învățătorului său, așa cum ni-l prezintă Evangheliile, nici apostolul, ca în scrisorile sale, ci el se află în fața noastră ca profet; el îndeplinește slujba și rolul de profet și apare uneori ca o imagine a rămășiței lui Israel în zilele din urmă. El se prezintă în fața adunărilor din Asia ca „Ioan, fratele vostru și împreună-părtaș la necazul și împărăția și răbdarea în Isus” (Apocalipsa 1,9). - Dar să ascultăm ce are el de spus:

„Și am văzut în mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron *o carte*, scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, vestind cu glas tare: «*Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?*» Și nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.” (Apocalipsa 5.1-3) Ioan a plâns din cauza aceasta. (În privința aceasta, el ar putea foarte bine să simbolizeze rămășița lui Israel, sfinții pământești în contrast cu sfinții cerești). Cartea conține toate revelațiile planurilor și scopurilor lui Dumnezeu, a căror realizare și executare se află în mâna sau puterea Sa. Dar ea este complet sigilată; într-adevăr, am putea să o comparăm cu actul de cumpărare sigilat și păstrat din Ieremia 32, al cărei sigiliu numai proprietarul, moștenitorul câmpului, avea voie să-l rupă. Cartea este, ca să spunem așa, cartea moștenirii care va reveni lui Isus, Fiul, Moștenitorul, sau descrierea modului în care El va intra în posesia acestei moșteniri. Moștenirea aparținea deja primului Adam; dar prin căderea sa, el a pierdut-o și totul a căzut sub puterea lui satan, care s-a folosit de ea pentru a-i corupe pe oameni și a-i îndepărta tot mai mult de Dumnezeu. Prin urmare, întreaga moștenire, atât creația, cât și creaturile, a trebuit să fie răscumpărată. Satan a pus stăpânire pe ea *în mod ilicit*; nu este așa cum

a pretins el la ispitirea Domnului: „Îți voi da toată stăpânirea aceasta și gloria lor, *pentru că mie mi-a fost dată*” și așa mai departe. Nu, tot ceea ce posedă satan și-a însușit prin *jaf*. Dar Domnul nu a vrut să ia nimic din mâna lui satan printr-un act de neascultare și de necredincioșie. Mai degrabă, El a intrat prin ascultare în posesia moștenirii Sale ca al doilea Adam, și anume prin răscumpărare. Și dacă în capitolul 1 ne-a făcut o împărăție, preoți *pentru Dumnezeu și Tatăl Său*, aici a răscumpărat *pentru Dumnezeu*, prin sângele Său, din orice seminție și limbă și popor și națiune. Aceasta dă lucrării Sale de răscumpărare o valoare cu totul specială și, prin urmare, vredniciei Sale o splendoare cu totul deosebită.

Dar înainte de a intra mai în detaliu în conținutul cântării, un cuvânt despre cei care o cântă. Sunt douăzeci și patru de bătrâni care „și-au plecat urechea la înțelepciune și și-au îndreptat inima spre înțelegere” (Proverbele 2.2). Pare a fi o aluzie la cele 24 de cete ale fiilor lui Aaron din 1 Cronici 24. Douăzeci și patru este un număr desăvârșit: de două ori doisprezece. Au fost doisprezece patriarhi sau căpetenii de generații în Israel, și doisprezece apostoli în Noul Testament. Din acest număr dublu putem deci, desigur, deduce sfinții celor două epoci (a Vechiului și a Noului Testament); în orice caz, este vorba de sfinții cerești, pe care îi vedem în imaginea celor 24 de bătrâni și, cu siguranță, printre ei se află și sfinții din timpul prezent. În capitolul 4, ei stau pe tronuri, sunt îmbrăcați în haine albe și poartă pe cap cununi de aur (Apocalipsa 4.4.) Aici, în capitolul 5, fiecare dintre ei are o harfă și potire de aur pline cu tămâie. (Apocalipsa 5.8) Ei sunt o împărăție de preoți, iar *slujba lor nu este atât de mult medierea și mijlocirea*, cât oferirea de închinare. Cu toate acestea, nu trebuie să ne referim cu acest termen de „împărați și preoți” exclusiv la Adunarea sau Biserica lui Hristos; pentru că și sfinții din Vechiul Testament își *vor avea locul lor în Împărăția lui Hristos* (vezi Matei 8.11; Luca 13.28,29; 22,30; compară și cu Daniel 12.13) și, mai târziu, și cei care vor apărea ca martori ai lui Dumnezeu pe pământ în timpul apariției lui antihrist. (Compară cu Apocalipsa 6.9-11 și 20.4.) Totuși, principala întrebare nu este exact *cine* cântă, ci mai degrabă *ce* se cântă.

Unul dintre bătrâni îl consolează pe profetul care plânge cu cuvintele: „Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei”. Da, Isus este singurul capabil să ia cartea și să-i rupă cele șapte peceti sau, cu alte cuvinte: să ducă la îndeplinire, să deruleze, ca să spunem așa, toate evenimentele anunțate care vor inaugura Împărăția Sa. Și de ce este El capabil să facă aceasta? Nu pentru că este Leul din seminția lui Iuda sau Rădăcina lui David (deși El este ambele și, prin urmare, va apărea așa), ci pentru că a *înving*. Astfel, cântarea cea nouă îl laudă, de asemenea, *ca fiind vrednic să ia cartea și să-i deschidă pecetile*. „*Pentru că*”, îi auzim pe cântăreți spunând, „*ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărați pe pământ!*” (Apocalipsa 5.9,10.). - Numai cele numite la urmă sunt viitoare.

Așadar, și aici este vorba despre ceea ce *a făcut Mielul prin sângele Său*, ca și în primul capitol, dar, în timp ce acolo se onorează în primul rând ceea ce este *pentru noi* („noi” sau „al nostru” se găsește de patru ori), aici, în capitolul 5, se celebrează mai mult vrednicia Celui care a salvat păcătoșii pierduți și i-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu. Referirea directă la cântăreții înșiși nu se află aici în prim-plan. Se spune: „*ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și [ei] vor împărați pe pământ!*”. Cine sunt acești „*ei*”? Cred că toți, toți cei care au fost răscumpărați pentru Dumnezeu prin sângele Mielului, indiferent de veacul sau de epoca din care fac parte.

Cei 24 de bătrâni cântă mai întâi singuri (sau poate împreună cu cele patru făpturi vii) ceea ce este vrednic să facă Mielul, și anume „să ia cartea și să-i deschidă pecetele”, și am observat deja de ce este vrednic să facă aceasta; dar în versetul al 11-lea nenumărate oștiri de îngeri își ridică glasul pentru a vesti ceea ce este vrednic să primească Mielul. Întotdeauna este Mielul, *care a fost înjunghiat*, dar totuși există o diferență caracteristică între ceea ce spun îngerii și cele două innuri pe care le-am analizat. Îngerii nu sunt subiecte ale dragostei și harului lui Dumnezeu, așa cum ele s-au revelat în răscumpărare; ei nu aveau nevoie de răscumpărare, deoarece au rămas în poziția lor inițială; dar îngerii au fost și sunt spectatori și martori ai căilor harului lui Dumnezeu în răscumpărare și cu cei răscumparați și, potrivit cu Evrei 1.6, ei îndeplinesc aici ceea ce Dumnezeu le-a poruncit și a rânduit pentru ei. Și nu numai gloria și puterea sunt aduse aici Domnului, adică cele două însușiri care vor caracteriza în mod deosebit Împărăția Sa, ci și bogăția, înțelepciunea, tăria, onoarea și binecuvântarea. Tot ceea ce nu I s-a acordat aici din partea lui Israel și a lumii, ba chiar I-a fost refuzat cu hotărâre și la care El a renunțat pentru o vreme în dragostea și supunerea Sa, Îi va fi dat aici. Bătrânii și făpturile vii și îngerii - toți, toți Îl laudă pe Miel și Îl numesc vrednic să primească toate acestea; iar lauda continuă și evocă un ecou puternic în întregul univers: „Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: «A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!»”. - Potrivit cu Daniel 7.13 și versetele următoare, Domnul, ca Fiu al Omului, primește totul din mâna Celui Bătrân de zile.

Și acum încă un cuvânt, iubiților! Când suntem adunați în jurul mesei Domnului pentru a sărbători cina Sa memorială, putem cânta cântarea din primul capitol cu o inimă recunoscătoare; și cu cât înțelegem mai bine Persoana Sa și suntem pătrunși de sentimentul măreției și maiestății Sale, cu atât mai mult vom fi capabili să sărbătorim și să laudăm ceea ce Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu este vrednic să facă și să primească, iar aceasta va conferi închinării noastre un caracter ceresc, spre gloria și bucuria lui Dumnezeu Tatăl. „Pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu”. (Evrei 13.15,16)